

grund, der forsvinder – specielt piger, men der kunne måske også være tale om drenge – hvor der er blevet rejst mistanke om æresdrab.

På den baggrund vil jeg godt spørge integrationsministeren, om integrationsministeren ikke mener, at vi har et problem i Danmark, at vi har alt for lidt viden om de problemer, der kan være, når børn og unge med indvandrerbaggrund forsvinder i længere tid, og om regeringen ikke bør tage initiativ til, at vi kan følge meget bedre med i, hvad der sker, og at der bliver tilrettelagt et system, som vi jo slet ikke har i dag.

Det har været skræmmende for mig at opleve, at politiet først siger, at æresdrab kan de først gå i gang med i 2007, men at der nu er to sager, som er gjort til meget store sager. Det er ikke, fordi jeg tror, det er et kæmpestort problem, men jeg synes, det ikke bare handler om æresdrab. Det handler jo i virkeligheden om, at børnene forsvinder fra skolesystemet og fra deres omgivelser, og at vi ingenting ved om det.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Først skal jeg lige sige, at det lyder, som om hr. Steen Gade er enig med mig i, at hvad der er politiets opgaver, skal vi ikke komme ind på. Men ellers deler jeg hr. Steen Gades bekymring over de historier, der popper op om æresdrab, og derfor vil der også fra min side komme nogle yderligere initiativer.

Der bliver bl.a. tale om deciderede lovændringer, f.eks. om, hvornår kommunerne skal indberette, når børnene går i skole. Det kan f.eks. være i forbindelse med, at pigerne er blevet taget ud på grund af meget tidlige ægteskaber eller af andre årsager, men kommunerne skal indberette, hvis børnene har været væk i 6 måneder. I øvrigt har kommunerne også ifølge socialloven pligt til at følge det op, hvis nogle børn eller unge mennesker pludselig er væk.

Kl. 13.40

Vi støtter fra Integrationsministeriets side en række tiltag, som kan hjælpe disse piger. Vi har oprettet to krisecentre, hvor pigerne og drengene kan møde op, hvis de har familiekonflikter og f.eks. er udsat for at blive tvunget ind i ægteskab. Vi støtter hotlines og andre hjælpeforanstaltninger, hvor de unge mennesker kan henvende sig, og jeg kigger nærmere på, om vi kan gøre noget for at øge oplysningen om de muligheder, der allerede er til stede – både til de unge og så sandelig også til kommunerne og sagsbehandlerne, så de ved, hvor de kan henvende sig. De hotlines, der allerede findes, er beregnet til,

at både de unge og de professionelle vejledere kan få at vide, at der er et sted, hvor de kan henvende sig, men jeg tror, vi nok er nødt til at øge oplysningerne om de muligheder, der allerede findes.

Steen Gade (SF):

Jeg er glad for, at ministeren tager problemet alvorligt, og at ministeren også er klar over, at det ikke bare er et spørgsmål om noget, politiet skal have med at gøre, også fordi vi vel kan være rimelig sikre på, at æresdrab – hvor forfærdeligt et problem det end er – måske ikke er det, vi skal fokusere mest på. Vi skal først og fremmest fokusere på, at en række unge mennesker forsvinder ud af det danske samfund, uden at vi ved, hvad der sker med dem. Vi ved ikke, om det er frivilligt, vi ved ikke, hvad der faktisk foregår i de halve eller hele år, de er væk – ja, måske er de væk for stedse.

Jeg er glad for det, ministeren sagde om information, men jeg tror ikke, information alene gør det, og jeg vil spørge, om ministeren positivt vil overveje en model, der kunne ligne den, jeg har forstået man har i England. Her har man rent faktisk pligt til at indberette til en central myndighed, som derefter bliver opsøgende, idet den simpelt hen rejser ud i verden og ser: Hvordan går det med den 12-årige pige, som forsvandt fra skolen? Hvordan går det med den dreng på 18 år, som forsvandt fra skolen? De tager ud, aflægger besøg og finder ud af, hvor vedkommende bor, og derefter kommer de tilbage med en rapport. Det tror jeg ville være et fantastisk vigtigt signal til de ganske få, det drejer sig om.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er faktisk sådan allerede i dag, at kommunerne har pligt til, hvis en 12-årig pige lige pludselig ikke møder op i skolen, at opsøge familien og spørge: Undskyld, men hvor er hun blevet af? Det er også sådan, at der allerede i dag er et samarbejde med ambassaderne ude i verden – vi må nok sige, at det ofte er ambassaden i Pakistan, for at nævne et relevant eksempel – som også kan lave et stykke arbejde, hvis pigen er blevet sendt tilbage til hjemlandet.

Jeg vil overhovedet ikke afvise noget, jeg vil sådan set være meget imødekommende og sige: Hvis man finder, der er behov for at gå endnu mere ind i tingene, er det ikke mig, der står i vejen for det. Vi skal sikre, at de piger ved, at de kan få hjælp, men det handler selvfølgelig også om at få samlet op, inden ulykken sker, og der-